

unus de captivis in Padua carceratus, verba pacifica talia misit ad populum Vicentinum, videlicet, quod si Vicentini dimittere vellent de carceribus quinque suos milites, quos ceperant ibi apud Baxianum, ipse reddere volebat sex, quos habebat, ex Vicentinis ibidem captos, quorum ego unus fuero, & eram Procurator civitatis Vicentiae. Quod si fieret, dicebat idem Dominus Jacobus Potestas Paduae, quod toto tempore suae Potestariae contra Vicentinos profecto Domini Eccelini non movebit exercitum. Et insuper reddere volebat vigintiocto captivos, qui diu fuerant, & erant carcerati in Baxiano per Dominum Eccelinum. Hæc autem omnia cum per me dicta fuissent in communi Consilio civitatis Vicentiae, concorditer Consilium hoc facere recusavit. Unde ego indignatione commotus, in ipso Consilio, audientibus omnibus, rogavi Deum, & Beatam Virginem Mariam, quod in brevi mihi captivo sociarent omnes concionatores, qui tam pacifica verba concionando contemserunt. Et sic cursu veloci eadem die reversus fui ad Civitatem Paduae, & finita responsione legationis meae, sine mora Potestas Paduae movit exercitum Paduae contra Vicentinos tam immoderate superbos. Venerunt itaque Paduani in servitio Domini Eccelini, usque ad Villam Carmignani de districtu Vicentiae; & cum Vicentini tantæ fuissent audaciae, quod cum ipsis ante pugnare præsumissent, quam verba supradicta tam pacifica recipere voluissent, bello commisso Vicentini versi sunt in fugam, & terga dederunt Paduanis. Capti fuerunt tunc ex Vicentinis numero duo millia, & ultra inter milites & pedites, & permixtim ex utraque parte tam Vivariensium, quam Comitum: denique sunt Paduae in carceribus positi. Ego autem videns venire concionatores superbos carceratos, cum maxima affectione salutavi eosdem, referendo gratiam Deo, quod oratione mea suscepta mihi sociaverat eosdem. Tunc verè impletum est illud proverbium: *Deus resistit superbis; humilibus autem dat gratiam*. Dominus autem Eccelinus cum magno gaudio, & triumpho revertitur Baxianum, & sic suppeditati sunt ab ipso Eccelino nunc Vicentini.

Ipsi autem Vicentini, tamquam devicti, petunt & implorant auxilium Veronensium, offerentes eisdem Castra, & possessiones suas, arbitrio Veronensium recipienda, si eisdem voluerint dare succursum contra Dominum Eccelinum, & contra Paduanos. Veronenses autem omnibus spretis, naturali amore, & pietatis intuitu commoti, in succursum Vicentinorum promiserunt exercitum, (11) nisi Nuntiis suis, & Legatis captivos redderent sine mora. Missisque Nuntiis, & Legatis, cum Paduani totum pro nihilo reputassent, cum exercitu magno, & cum Carrocio venerunt Veronenses, & Vicentini contra Paduanos, & contra Dominum Eccelinum, Castra destruendo, & comburendo Villas, usque prope Civitatem, & sic prope, quod scintillæ ignis intra Civitatem cadebant. Paduani autem nimio terrore perterriti, in tantam multitudinem fugerant ad Civitatem, quod vix poterant ibi esse; sed nec extra, timentes vigorem & potentiam Veronensium, audebant exire. Unde Veronensibus, & Vicentinis in Campo manentibus, Paduani omnes captivos liberos,

(11) *Legerem lubentius si.*

A & absolutos dimiserunt (de quibus & ego unum me fuisse recorder) hoc solum pro præmio reportantes Paduani, quod liberè Veronenses & Vicentini redire deberent ad patrias. Sicque liberatis captivis, Veronenses & Vicentini revertuntur ad patriam.

B Dominus autem Eccelinus videns vilitatem Paduanorum, & quia contra suam voluntatem restituerant captivos memoratos, de guerra prædicta, quam cum Vicentinis habebat, Paduanis non certioratis, juravit pro Communi Veronæ recipienti, attendere, & observare mandata Comitum Guelfi tunc Potestatis Veronæ, & dedit illi obsides; & Castra Baxiana, & Angarani, donec voluerit, pro Communi Veronæ possidenda. Vicentini autem & ipsi juraverunt similiter, & sic cum triumpho reversi sunt Veronenses ad domum suam. Post paucos autem dies in civitate Veronæ pax facta fuit inter Vicentinos, & Dominum Eccelinum, & restituta sunt ipsi Domino Eccelino Castra memorata.

C Paduani autem plurimum indignati, quod sic fecerat Dominus Eccelinus, intromiserunt sibi totam Curtem Onariæ, & usque ibi, quamvis diceretur Eccelinus de ONARIA, mutato ipsius cognomine, cognominatus est postea Eccelinus de ROMANO, quod cognomen usque in hodiernum diem Domini Eccelini certificat filios. Factus est tunc Dominus Eccelinus Paduanorum inimicus, eo quod possessiones illas sitas in Episcopatu Paduae sibi taliter detinent occupatas.

De conspiratione Eccelini contra Vivarienses, & de morte Pistoris Episcopi Vicentini.

M *Modo* mutatur Potestas Vicentiae, succedit huic Dominus Jacobus de Vailardis, cujus tempore satis pacifice, & quiete Civitas permansit. Huic successerunt Consules, sub quibus conspiravit Dominus Eccelinus cum Comite Ugutione contra Vivarienses. Unde sumptu audacia Comes Ugutio guarimentum fecit contra illos de Scledo, & habuit in succursum homines de Baxiano per Dominum Eccelinum. Episcopus autem bonæ memoriæ Pistor nominatus, cum Vivariensibus, & propinquis suis ivit in succursum illorum de Scledo. Et commorantibus cum totis viribus apud Scledum, nocte una clam & occultè Comes Ugutio abstulit Castrum Belvesini Vivariensibus. Die autem veniente, cum Castrum per Vivarienses obsideretur, Episcopus memoratus, cum inermis esset, in aqua, quæ fluit apud Castrum prædictum, supra equum suum, sagittatus ab illis de Castro, (12) exulavit. Tunc venerunt Veronenses, & pro Communi Veronæ coeptâ discordiâ, Castrum prædictum restitui fecerunt Vivariensibus: & utriusque partis licentiato exercitu, omnes revertuntur ad propria domicilia. Episcopus autem mortuus ductus fuit ad Civitatem, sepelitusque fuit in Ecclesia Sanctæ Mariæ juxta sepulturas aliorum Episcoporum.

Qua-

(12) *Lege exhalavit.*